

нията и гласуванията по текста на основния български законъ. Въ противовѣсъ на идеята за имотенъ и образователенъ избирателенъ цензъ, за смѣсено народно прѣставителство отъ изборни, назначавани и влизащи по право членове; срѣщу двукамарната система и провизорния характеръ на конституцията, — Учредителното събрание приема равното и непосредственото изборно право, окончателенъ основенъ законъ, изборенъ народенъ парламентъ съ Обикновено и отдѣлно Велико народно събрание, което самовластно може да измѣня конституцията по специално законодателно прѣдложение на обикновеното Народно събрание. Слѣдъ гласуването на конституцията прѣдседателятъ на Учредителното събрание *Н. Бл. Антимъ Видински* произнесълъ слѣднитѣ знаменателни думи: „Нашето събрание бѣше като корабъ, изложенъ на бури: слава Богу, този корабъ достигна пристанището. Можемъ да кажемъ, че *направихме закони отъ народа и за народа*“ ¹⁶⁾.

На 16 априлъ, прѣди избирането на първия български князь, Учредителното събрание е било закрито съ рѣчь отъ руския императорски комисаръ княза Дондуковъ-Корсаковъ, като завършването на неговата работа е засвидѣтелствувано съ специаленъ протоколъ отъ сѣща дата, приподписанъ отъ: князь Дондуковъ-Корсаковъ, отоманския комисаръ Пертефъ, отъ делегатитѣ на Германия, Австро-Унгария, Франция, Англия, Италия и Русия и отъ прѣдседателя, подпрѣдседателитѣ, секретаритѣ и квесторитѣ на събранието. А конституцията въ начисто приготвенъ екземпляръ, подписанъ отъ бюрото на събранието, отъ пълномощника на руския комисаръ Лукияновъ и отъ присѣдстваващитѣ прѣдставители, всички на брой 212 д. безъ Лукияновъ, бюрото на учредителитѣ е трѣбало да прибере и постави въ нарочно приготвенъ ковчегъ.

Така е билъ вотиранъ първиятъ български основенъ законъ, историята на който обаче не се свръшва съ закриването на Учредителното събрание.

¹⁶⁾ *Дневници на Учредителното събрание*, стр. 138.